

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

Házbércsata

Forrás:

Új Nemzedék

Bp.

(Hely)

1921. 5. 13

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Házbércsata

Még a boldog békében mondták házbérnegyed előtt: kezdődik a házbércsata. Ez abból állott, hogy a szegény bérlőnek, ki éjjel-nappal robotolt, a hó végén, pár nap alatt össze kellett kaparnia az összeget, mellyel házbérét lefizethesse, sokszor télikabátját, butorát is el kellett kótyavetyélni. Szomoru harc volt ez. Egyik oldalon a háziurak, Wertheim-szekrények biztos fedezékében, másik oldalon a lakók, pörén és nyomorultan.

Háboru óta nem ismertük a házbércsatát. A nagy csata megszüntette a kicsit. Minden drága volt, a fődél, mely alatt meghuzódtunk, nem. Addig, amig rongyos jancsibankók és értéktelen papirkötegek duzzadtak zsebünkben, nem is zaklattak bennünket, keveset fizettünk lakásunkért és gyakran jóllakni többbe került, mint lakni, egy vacsorán többet szurtunk le, mint negyedéves házbérünkért. Most azonban, hogy örvendetesen magasra szökkent a magyar korona és a papir zizegésében hallani véljük az érc pengését, meg az arany kellemes csilingelését, hirtelen a házbér is fölrohant, a legmagasabb fokra, a lakóknak pedig újra keserü gondjuk előteremtteni negyedévenként a házbért. Megkezdődik ismét a házbércsata.

Házbércsata? Nem, vannak olyanok, kik föl se vehetik a küzdelmet, izzadságos és áldott munkájuk még annyit se hoz nekik, hogy viadalra szálljanak a drágasággal és tartsák azt a pontot, ahova eddigi életök, igényük, szükségletük kötötte őket. Ezek nem is harcolnak, mert nem harcolnak, hanem megadják magukat, visszavonulnak, takarodót fujnak. Budanestről szépen szedik sátorfáikat és men-

nek vidékre, rokonokhoz, vagy a külső városba, a környékre, Újpestre és Kispestre, ahol egyszerűbben, kucorgóbban lehet éldegélni. Szót se szólnak az ellen, hogy a fővárost tehermentesítsék. Sokan vagyunk, nagyon sokan. Azt se kifogásoljuk, hogy há az embereket rászoritják a takarékosagra és senki sem nyújtózkodik tovább, mint ameddig a paplana ér. De ennél a kiválasztódásnál, mely a vagyon szerint történik, ennél a selejtezésnél, mely a szegényeket, becsületeseket, igazán dolgozókat száműzi a város kebeléből, ismét a magyarság, a keresztény középosztály jár pörül és a láncoz, üzér, kifáró, semmiből urian élő népség, a fővárosi szeméten hízó aranylégység ismét jobban megerősödik.

Budapest idegen ma is. Mi magyarok, akik ennek a városnak műveltségét hoztuk, messze századokból, építői ennek az országnak, honfoglalók, azt tapasztaljuk, hogy napról-napra jobban felsorakoznak a város-hóditók, akik igaztalanul könnyen szerzett pénzüikkel birtokba veszik a fővárost és vele együtt az egész országot. Velük szemben, sajnos, kevesen vagyunk, nagyon kevesen. A liberálisizmus tatárjárása és törökdulása után, mely tüzzel-vassal küzdött a vérszerint való magyarság érvényesülése ellen és minden módon segítette a jövevényt, a vendéget, magyar telepeseiket kellene idehozni, mint ahogy Mária Terézia svábokat telepített a kihalt Alföldre, könyvitést, támogatást, biztatást kellene adni minden magyar kezdeményezésnek és nem akadályversenyre szólítani a hivatása teljesítése közben elszegényedett, áldozatoktól roskadozó középosztályt. A házbér csak egyik mozzanata ennek a nagy háborúnak, de se szeri,

se száma a példának. Számizöttként bolyongnak a magyarok ebben a városban. Maholnap már a fővárosi magyar tisztviselő se kaphat fizetést, mert az egy huron pendülő bankok, melyeknek egyes kitünő vezetői még a tökéletesen kommunistákat is ellátták „pénzügyi tanácsokkal“, most mint állam az államban szövetkeztek ama keresztény főváros ellen, mely a tulajdont és általa őket is védelmezi. Egyelőre mindenki ellenük van. Új és új gátakat feszítenek eléjük. Még Budapest, az ország szive is, elölki őket, ahelyett, hogy még erősebben magához láncolná. Akik a fronton harcoltak és sohase futottak, most a házbércsatán vérzenek el és kénytelenek meghátrálni.